

2-ро правило. Да измѣнива нѣкой оконча-
нiе-то на единъ глаголъ и да туря при него
личны мѣстоимениа, за да искаже врѣмя-то на
дѣйствие-то, лице-то, броя и рода на прѣдмѣта,
който дѣйствова, ште рече, че спряга тоя глаголъ.

26. Пръвъ примѣръ отъ спряжение на глаголъ.

Сегашние врѣмя.

Единствѣнъ брой. Ков-ж. Ков-ешъ. Ков-е.

Множествѣнъ брой. Ков-емъ. Ков-ете. Ков-жтъ.

Прѣминѣло несврѣшено.

Ед. б. Ков-ахъ. Ков-аше ты. Ков-аше той (тя, то).

Мн. б. Ков-ахмы. Ков-ахте. Ков-ахж.

Прѣминѣло опрѣдѣлено.

Ед. б. Ков-ахъ. Ков-а ты. Ков-а той (тя, то).

Мн. б. Ков-ахмы. Ков-ахте. Ков-ахж.

Прѣминѣло неопрѣдѣлено.

Ед. б. Ков-алъ (ла, ло) съмъ. Ков-алъ (ла, ло)
си. Ков-алъ (ла, ло) те.

Мн. б. Ков-али (лы) смты. Ков-али (лы) сте. Ков-
али (лы) сж.

Прѣминѣло относительно.

Ед. б. Ков-алъ (ла, ло) бѣхъ. Ков-алъ (ла, ло) бѣ
ты. Ков-алъ (ла, ло) бѣ той (тя, то).

Мн. б. Ков-али (лы) бѣхмы. Ков-али (лы) бѣх-
те. Ков-али (лы) бѣхж.